

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**De Vita Beati Aloysii Gonzagæ E Societate Iesv,
Ferdinandi S. Rom. Imp. Principis, Marchionis
Castilionensis F. Natu Maximi, Libri Tres**

Cepari, Virgilio

Coloniæ Agrippinæ, 1608

c. 7. De præclaris virtutum exemplis, quæ eo breui tempore, quo
Mediolani versatus est, de se dedit.

urn:nbn:de:hbz:466:1-43934

dolorē accēdit. nam & in ipsius ore sancti-
monia quædam enitebat, & hoc vili mini-
sterio intentum cernebat, quem se olim scē-
culi opibus florentē, frequenti q̄; famulorū
cohorte stipatum Parmæ vidisse memine-
rat. Postquam denique Mediolanense Col-
legium Societatis intrauit: *En* inquit, *quantū*
mibi solatium præbet quòd me videam pedem de-
nudò domi nostræ fixisse; in quali nimirum esset, qui
brumali tempore, è medio gelu, quo prope diriguif-
set, in mollem, calentemq̄, lectum transferretur.
etenim tale frigus à domicilijs nostris disiunctus sē-
tire videbar; tali nunc, ijsdem redditus suauitate
fruor.

CAPVT SEPTIMVM.

DE PRÆCLARIS VIRTVTVM
exemplis, quæ eò breui tempore, quo
Mediolani versatus est,
de se dedit.

QVemadmodum neque ignis inflam-
mādi, neq; lux illuminādi, neq; præ-
stans vnguentum fragrandi finem vllum fa-
cit: ita neq; B. Aloysius ardenti oratione a-
liorum animos accendere, neq; insignium
exemplorum lumen præbere, neq; suauem
virtutum, quæ in eius pectore erant re-
conditæ, odorem diffundere vnquam
cessans,

cessans, in omni loco semper sibi constitit. Atque ut aquæ, quarum naturalis cursus diutius inhibitus fuit, maiori se postmodum vi, impetuque erumpunt: pari ratione Aloysius aliquot mensibus, dum Castilione res gerit, à solemnibus sui castigationibus, exercitationibusque detentus, simul in Mediolanense Collegium se retulit, videbatur ijs deprecandis atque obeundis exsaturari nõ posse. Itaque vix confirmatus è via prodit in triclinium attrita in penula, se ipsa apud socios accusat negligentia, à seipso, magno cum omnium fructu, poenas repetit. Atque ut plurimum eum iuuabat, collegium Religiosa disciplina præclare florens, ac iuuentutem, non minus incensis animis in pietatis, religionisque perfectione, quàm bonarum artium atque doctrinarum scientia studentem intueri: item etiã quotquot in eo collegio habebant, postquam inter eos hoc viuũ omnis absolutæ virtutis exemplar diuersari cœpit, gaudium, atque lætitiã agitabãt. Multa mihi ab eo Mediolani laudabiliter gesta, necessariò hoc capite sunt prætereunda silentio, primùm enim multorum hominum copiam, qui de ijs singillatim me docere potuissent, mors ademit, è quibus est P. Bartholomæus Recalcatus, qui cum in intimis Aloysij fuisset, & Mediolanensi Collegio, cum illustri sanctitatis

laude

laude præfesset, è vita cõcessit. Deinde quòd
Fredericus Boromeus Illustrissimus Cardi-
nalis, & Archiepiscopus huius vrbis, necdũ,
vti se facturum recepit, gestorum eius in-
strumentum confici mandauit. Pauca igitur
quædam persequar, quæ partim ab ijs
quĩ per id tempus Mediolani ætatem age-
bant, alibi postea publicis tabulis consignata
sunt, partim ab eius Collegij Rectore
magna sanè diligentia, meo rogatu colle-
cta. B. ergo Aloysius dum Mediolani degit
prosecutus Theologiæ studia matutinis,
pomeridianis que scholis, cæterisque lite-
rarijs exercitationibus sic interfuit, nulla
vt re immunis aut eximius esse vellet. vteba-
turque perindè ac cæteri, cubiculi socio, qui
in eius mores semper intentus, plurimum
ab eo fructus animo ferebat. Data illi erat v-
tenda Summa D. Thomæ eleganter compa-
cta, inuolucro & fronte aurata, quam, ille
cum nulla vi potet permoueri vt penes se
esse vellet, lachrymans à Superiore petijt, vt
cum obsoleta sibi commutare liceret. quam
suam voluntatem tam incitato animi ardo-
re declarauit, vt eius dolori leniendo, ob-
sequi necesse fuerit. atque hoc sola cupidi-
tate nihil à pauperum moribus alienum ha-
bendi faciebat. Quicquid vsquam à studijs
nancisci poterat otij, id totum, bona superi-
orum venia in culinæ, aut triclinij ministe-

rijs collocare, aquam coco haurire, lances, trullas, aliaque utensilia sæpe eluere: triclinium cum sterneret, quò animum intentum haberet in Deum, plusque gratiæ mereretur, singulis mentis suum cognomen addere. in qua Rector sederet eam dicere Christi D. huic proximam Deiparæ, cæteras deinceps, Apostolorum, Martyrum, Confessorum, Virginum. Igitur quoties cum præfecto triclinio mensam sterneret, *explecenus*, aiebat, *mappam Saluatoris*, aut *Domina nostra*, atque eodem modo cæteras appellare. In quo ille munere perinde inflammato affectu, propensoque in Deum animo vertabatur, quasi reuera ad eas mensas Christus D. B. Virgo, cæteri que Diui quibus se ministrare fingeat, accubaturi essent. suaue illi erat cum quotidianæ vitæ adiutoribus, remissionis tempore consuescere, aut foras egredi, tum quòd illam humilitatem amabat, tum quòd sibi tunc liberius de diuinis rebus loqui videbatur, gaudebatque omnibus ad cælestem vitam adiumento esse. In aliorum consuetudine, si quidem sedebatur, in extremum, aut incommodissimum locum, vbi ne an-niti quidem vsquam posset se conijciebat: si stabatur in circulo, secundum aliorum humeros, sermones attendebat. *sin de-*
ambue

ambulabatur, priores deferebat omnibus. quod quidem illum non aulici alicuius moris, aut deliciarum gratia, neque vlla inani affectione facere liquidò apparebat.

Venit illuc ad eum quidam, qui in eius ditione fuerat, nescio quid postulatum, quod ad Marchionis dignitatem eius attingeret. cui ille, negavit vllam amplius sibi cum hoc mundo rationem esse, aut in quicquam auctoritatem vllam obtinere, quod quidem tam candidè, tantaque cum significatione submissi animi respondit, vt ille non modo præclaro exemplo informatus, sed etiam attonito similis abscederet. Obseruata in illo est immensa quædam animi grati propensio, simplex tamen minimeque affectata, qua vel de minimo officio gratias, nullo prope adhibito modo, identidem agebat. Interrogatus à quodam è Socijs, essetne homini lauto, & splendido difficile, has res fortunæ subiectas deserere, respondit, ne fieri quidem posse, nisi Christus Dominus huic tali, vt quondam illi qui cæcus erat natus, luto oculos imbueret, hoc est, harum rerum vtilitatem, quæ longè maior sit quàm luti, ob oculos poneret. Confugerat ad eum quidam è Collegio opem ab eo spiritualem exposcens, quod suam animi

virtu-

virtutem imperfectam, & imbecillam admodum esse fateretur, Hunc ille solatus est allatis è psalmo verbis: *Imperfectum meum viderunt oculi tui, & in libro tuo omnes scribentur*: cum diceret, etsi videre quantum à perfectione absumus, causã nobis det animi contrahendi, refici tamen ac recreari plurimũ necesse esse, cum reputamus nos etiam licet imperfectos in libro tamen Dei scriptos esse, qui quod imperfectum in nobis est videt, non ad nos condemnandos, sed ad spiritus nostros comprimendos, maioraq; bona ex ipsis delictis eruenda. Hæc verba ipse explicata, vt cœlestem spiritum facile agnosceres, mirificè illum in cœrore leuauit, animosq; addidit. Ea item cupidè domi, forisq; factitabat, quibus honor Dei causa, nec flocci fit. Hilarioribus diebus nonnulli è socijs studiosis literarum in fora & compita Mediolanensia itabant, verbaq; faciebant ad circumfusam plebeculam. Vnius ex his comiti vt sibi esse liceret, precario à P. Rectore obtinuit, tum ipse circumire vicos, cogere multitudinem, aberrantes orare, vt socij sui concionem audire vellēt. & erat tam singularis eius in orando humilitas, caritas, modestia, vt haud grauatè sequerentur. Dominicis, festisque diebus itē in publico capita religionis Christianę spontè ac libenter exponēbat, frigusq; , quod
per

per id tempus Mediolani sanè erat acre, facile patiebatur. Cognorat quondam vesperi, socium, qui religionis more vota suscepturus erat, mendicatum per urbem iturū postridie, hoc enim sui ipsius compescendi, probandi que causa tali tempore fieri in Societate consuevit. Aloysius ergò cum effecisset, ut sibi illum comitandi potestas esset, præ magnitudine lætitiæ non se continuit, quin eodem die, cum ut assolet, excutiendæ conscientiæ omnes vacauissent, ad lectum illius socij hæc tanquam euangelia afferret. Postero die dum viciatim stipem cogit, multò maxima illum lætitia cœlestis inuasit. itaque identidem quasi iubilans has per vicos iterabat voces. *Etiam D. N. Iesus Christus ad hunc modum stipem conquistuit.* Aliàs item in veste lacera mendicatum egressus, interrogatus est à nobili femina, specie quidem ipsa leui ut quæ maximè: essetne vnus è Patribus, qui ad ædem D. Mariæ Breranã habitaret, ibi enim se nosse quendam aiebat, postquam Aloysius annuit. Heu! inquit illa, miserum illum Patrem, en quò iuit se perditum? Quibus è verbis opportunitatem nactus doctrinæ illi melioris lucem imperitiendi, errorem que demendi, magna vi diuini spiritus cœpit differere, Non esse illū patrem ut ipsa sentiret miserum, sed beatū, neque ad perniciem, sed ad perfectam vitā
deue-

denenisse. quin ipsam potius quæ inter huius seculi opes, atque, vt quidem appareret, multas delicias ætatem consumeret, in misero, & infelici vitæ statu, sempiterni interitus periculis obiectam esse. Quibus illa verbis commota in præsens quidem suæ dementiæ grauitè ingemuit, postmodum verò, haud segniter ad virtutem mores suos correxit. Muneris eius fuit araneas circum Collegium decutere, quo fungebatur sanè gnauiter. ad hoc obseruabat, num quem senatorem, aut alium luculentum virum ambulantiem despiciere posset in peristylio. tum verò subitò prodire perticâ, cui summæ, scopæ alligatæ erant, armatus, & quò ab ijs homo abiectus, & nulli rei putaretur esse, ob eorum ora ad ad peristylia mundanda incumbere. quod vsque eò illi solemne erat, vt quoties Aloysium cum sua pertica egredi conspicarentur, id Patribus argumento esset, externum quempiam aliqua auctoritate virum, in collegium venisse. Episcopi nonnulli alijque antistites prandium in collegio condixerant. Rector, quò illis Aloysij cognoscendi locus esset, iussit eum super mensam concionem habere in triclinio. Hoc onus, vt erat, in speciem illustrium munerum, fugitans, & latendi cupidus, deprecari optabat,

tabat, sed mandato superioris minimè refragari ausus, elegantem sanè, grauem, & eruditam de episcoporum officio orationem habuit. Gratulanti deinde cuidam de fælici concionis euentu: sibi, inquit, eo die, nihil accidisse lætius, quam quòd publicè blæsum se esse sit cognitum. Siquidem literam R. minus expeditè proferebat. Crebrò veniam poscebat delicta sibi obiectantibus in triclinio os præbendi. quod quidem in collegio Romano, indignatus laudari se, cum argui vellet, iampridem intermiserat. Quia verò, vt erat ferè eius animus in Deo, ab obuijs se salutari minimè sentiebat, de eo palàm admonitus, multis superbiam suam damnauit, ac deinde diligentissimus in hoc genere fuit, atque ita studuit mentem suam Deo coniungere, ne tamen suo humanitatis officio deesset. Singulare vniuerso collegio submissionis, modestiæ, obedientiæ, studij, disciplinæ religiosæ specimen erat, & quando eo loco ducebatur ab omnibus, nemo non eximia eius virtutis fiducia, pietatisque sensu in eius familiaritatem se immergebat, etsi ipse, vt erat quisque in Dei cultu feruentior, ita libentius se ad eum applicabat. nimirum vt de pietatis officijs conferens

ferens

ferens vicissim illius cœlestis gaudij particeps esset. Eo vita functo Bernardinus Mediceus vir non minus dignis religioso homine virtutibus, quam natalium claritudine illustris, & Aloysio perfamiliaris, Mediolano ad me scripsit in hunc modum. Aloysius frater noster longè optimus, confirmavit mihi, constantiam, & perseverantiam in exiguis rebus sibi imprimis cordi esse. hanc esse proficere cupienti virtutem maximè necessariam. igitur in actionibus omnibus suis, ordineq; quotidiano vno tenore se gerebat. Rem periculi plenam esse, aiebat, affectu duces sequi. tutam viam esse, quam cognitionis, rationisq; lumē ostendat. quare animo laborabat, vt mentis suæ lucem factis æquaret. negabat tamē se vnquam eousq; posse progredi, quò illa monstraret. quanto enim plus operæ conferebat, tanto plus illi lucis oriebatur. Desiderabat ardentissime aduersa perpeti, ac mihi aliquando negavit, se clarius cuiuspiam sanctitatis documentum posse reperire, quam si eum bona conscientia in malo esse, hoc est, si innocenti grauiasustinendi materiam Deum obijcere videret. De omnibus ex animo bene sentiebat, delicta tamen, quorum erat manifesta prauitas, minimè approbabat, sed, quod licebat, in meliorem partem interpretabatur. Ceteros de suis erratis singulari officio & prudentia admonebat, & vicissim orabat admoneri de suis. Quidquid ageret pietatem, charitatem, prudentiam præstabat, leuitatem nunquam. Toto tempore, quo illo sum usus, nullius perturbationis motum in eo vel primum animaduerti. nihil in eius moribus, quod

quod notam mereretur. nunquam illum vel in mi-
nima re vidi ex industria labi. nullam vnquam re-
ligionis legem negligere. Erat quidem ille in omni
virtutum genere singularis, sed in eo præcipuè, quòd
in tanta virtutum copia nulla in re singularis esse
videretur. quam e quidem virtutem longè omnium
eminentissimam esse iudico. At que hæc mihi iam
quidem de illo succurrerunt. Eodem temporis
spatio, sermo per collegium fuit, Aloysium
excellentiſſimo precandi munere pollere,
neque vnquam inter orandum à Deo ab-
duci: iccirco Achilles Galiardus vir do-
ctrina, & authoritate præcellens, non semel
in sermonem cum eo ingressus de rebus cæ-
lestibus, ad rationem etiam mentem Deo
perfecta caritate iungendi, quam vulgò viã
vnitiuam, Theologi Theologiam mysticã
appellant, tandem deuolutus est. Ibi liqui-
dò cognouit super alia dona multò maxi-
mè eximia, quibus sanctus eius animus cu-
mulatus erat diuinitus, etiam cum Deo in-
credibili quodam modo cõglutinatum es-
se, mysticæ Theologiæ fructum haurire
quotidiè, circa diuinam illam caliginè, de
qua Magnus Dionysius Areopagita præci-
pit, versari, illam complexum esse illa frui,
in illa longissimè prouectum esse. Itaque
comperto tantas virtutes, tamque sublimis
fastigij, quantum vix mortalis conditio re-
cipit, tã alta in adolescentis animo, qui vix

Y

quar

quartum annum in religione egerat,
 radices fixisse, iamque suo quidem iudicio eum gradum tenere, quem rarè
 admodum, ijque perfectæ & consummata religionis viri non nisi inusitato quor-
 dam Dei præsidio attingere soleant; ingens
 ipsum simul admiratio, gaudiumque com-
 pleuit. Quia verò plerique omnes, qui tan-
 tos in hac se Deo devinciendi disciplina
 progressus habent, ad aliorum procuran-
 dam salutem dolenter descendunt, pro-
 culque ab hominum strepitu, cum Deo fe-
 rè in eius contemplatione altè defixi, ver-
 santur, tentandi causa subiecit, Mirari se
 huiusmodi functionem mentis non per-
 inde ipsi ac pugnantem cum Societatis
 instituto, suspectam esse. quippe cum huius
 sit, promiscuo cum omni hominum gene-
 re congressu, contrituque animorum salu-
 ti studere. at verò mystica illa cum Deo ne-
 cessitudo, nullius utilitatis obtentu homi-
 nem ad hominum cœtus dimittit, sed agē-
 di cura alijs relicta, optimam partem, quæ
 in contemplando sita est, eligit. Huic res-
 pondit Aloysius se quidem si hæc quæ di-
 ceret, in animo suo effici sentiret, ab ea ve-
 lut suis rationibus aliena confutanda refu-
 giturum. Quod responsum multò etiã ma-
 gis, illum obstupescit. intellexit nimirum,
 admirabili quodam Dei beneficio vtram-
 que

quæ eum inter se rationem iunxisse, sic ut neque illa, quæ Deo perfruitur, alteram impediret agendi studiosam, neque hæc illam distringeret. adeoque in altissimo positum esse consuetudinis cum Deo statu, qui amore, & perpetua nostræ mentis ad eius voluntatem confirmatione fit. nempe cum animus amoris vi elatus in Deum, cognito, quanto ille zelo flagret salutis animorum, è fastigio illo in quo per beatum orium Dei se cogitatione pascebat, eiusdem amoris stimulis ad negotium, curamque opitulandi hominum animis redigitur. Igitur ex eo tempore nunquam Achilles desijt, hoc tam notabile donum Aloysio tributum divinitus prædicare, idque triplici scripto, ac iureiurando confirmavit. Erat iam Beatus adolescens pro tot suis virtutibus æternæ gloriæ maturus; quippe vita quam in terris inter mortales angelicum in modum semper coluerat, dignum eum cælorum domicilio, Angelorumque societate reddebat: quando Deus indicium fecit velle se eum ad præmia, quæ tam brevi spatio, quo vixerit tanto studio, & labore sit promeritus, capienda ad se accersere. Etenim cum Mediolani etiam moraretur, paulò amplius anno priusquam abiret è vita, matutinæ orationis tempore, cum totam animi mentem intendisset in Deum, ille eam

intus quadam luce perfudit, in qua manifestò cognouit, paucos, quibus esset victurus dies superesse, atque insuper præceptum accepit, vt instanti anno quàm possit perfectissimè, animo ab omni mortalium rerum studio diuulsò, Deo seruire, & maiori quàm adhuc curâ; omni seipsum virtute interius, exteriusque adornare studeret. Mente adhuc hunc modum illustrata mirificè se mutatâ, & longè, quàm antea, longiùs affectum suum ab his fluxis rebus distractum esse sensit. Hoc Dei oraculum, præter P. Vincentium Brunum, paucosque alios, quibus Romam reuertens aperuit, cæteros omnes celauit. Interea proindè ac erat solitus Theologiæ studijs inuigilabat. tametsi quòd sibi intimas quasdam faces assiduò admoueri sentiret, vt cor totum in Deo figeret, minus iam animum ad ea applicare, ijsque oblectari poterat. Ceperat eum cupido Romam, vbi spiritus religiosi primitias degustârat, redeundi, totque notos, & cœlestium rerum Societate secum coniunctos reuifendi. Sed quoniam cauere instituerat ne alterutram in partem vnquam magis propenderet animo, cupiebatque rem integram superiorum arbitrij esse, hoc etiam suum desiderium occultum habebat. placuit nihilominus Deo, vt tot adolescentibus, quibuscum in collegio Romano sacra illi necessitudo intente

celle-

cesserat, recreandis eò remigraret. Igitur Præpositus Generalis, vbi videt negotia omnia, quorum gratia in Galliam Cisalpinâ missus erat, confecta esse, & clapsa hyeme opportunum itineri faciendo tempus aduenisse; præsertim cùm Collegij Romani Rector, studio spiritualis commodi tota adolescentum, qui ex eius aspectu, & consuetudine plurimum profecturi essent, idè enixè oraret; eum tandem Romam reuocare statuit, mihiq̃ue datur negotium, vt primus eum per litteras faciam de hoc decreto certiozem. Quo nuntio accepto tantam lætitiã animo cepit, vt veritus ne mediocritatis cancellos excederet, à P. Bernardino Mediceo postularit, vt̃ pro se sacrificaret, Deumq̃ue precaretur, si ad maiorem ipsius numinis gloriã faceret, ne fieret huius sui voti compos. Accepto non ita multò post ab ipso Præposito Generati mādato, vt rediret, ad complures litteras dedit plenas egregiæ cuiusdam voluntatis notis, quibus causas affererat, quamobrem tanta Romæ ætatem agendi cupiditate teneretur. In ijs, quas ad me dedit, sic ait: *Credo equidem non esse difficile tibi persuadere, quantũ voluptatis afferat mihi, quod Romano Collegio sm̃ destinatus, liceatq̃, meos, qui istic sunt Patres, fratresq̃, spirituales, aliquando reuisere. Interim enim stabit mihi illa consuetudine frui; quam mi-*

hi tecum, alijsq; familiaribus, multò etiam quam antea fructuosius DEO opitulante instauratum iri confido. Quaeso, vt ijs singillatim me commendes. nam toti Collegio Romano communiter ex toto corde, & mente, & animo, totoq; affectu me commendo. Aliam causam perscripsit ad Patrem sui quondam tyrocinij socium, quicum agens de primo illo nuntio, quem de suo Romam reditu iam decreto, acceperat, ita loquitur. Cui quidem tanto libentiori animo, simul reuocatus fuero, morem geram, quòd, si nobis patria est super terram, nullam e quidem aliam agnoscam prater Romam, vbi genitus sum in Christo Iesu: Perlato ad eum mandato, ineunte mense Maio anni M. D. XC. itineri se dat, in eoq; eandem, quam in cæteris, viuendi rationem secutus est. Comitibus & cœlestem voluptatem efficebat, & anteibat exemplis. ij, cum cernebant quantum quidem in ipso esset, silentio plerumq; ferè vti, & animo quasi à sensibus abstracta esse, dabant operam, vt eum à continua commentatione auocarent. Grauis per id tempus annonæ caritas Italiam inceserat. igitur tum alibi per vias, tum præcipuè in Apennino, qui hodie Hetruriam à Gallia Cisalpina disternat, homines egenos passim fame confectos offendebant. His conspectis Pater quidam Aloysio: Magno, in-

quitt

quit, beneficio nos Deus affecit, cum nos in simili ac istos inopia nasci noluit. Cui ille enestigiò respondit: *Maius verò est, quòd in Turcarum ditione nati non sumus.* Videbatur sibi ALOYSIVS ab his Patribus plus æquo obseruari, & pro eorum in se caritate accuratius haberi. idcirco aliam quendam patrem conuenit, ostenditque in desiderio sibi esse alijs comitibus, qui nullam sui rationem haberent, viam conficere. Delatum Senas cupido tenuit in Saccello D. Catharinæ Senensis Eucharistiam capiendi, quod, cum inibi sacerdoti è societate ministrauisset, iucundissimo pietatis sensu facere datum est. Rogatus in Collegio Senensi, vt apud adolescentes, qui sunt in sodalitiò Virginis Mariæ verba faceret, postquam condixit operam, in Odeum se recipit. Ibi ante sacram Eucharistiam, nullo inspecto libro, paulisper meditat^o, ac deinde regressus in cubiculum, quæ conceperat animo, cõpèdio annotat. Habuit sermonè ad pietatè tã appositum, & efficacem, vt ex ea iuuentute, quæ eius conditionis, ac loci haud erat ignara, pluribus desiderium fortunæ spernendæ, & cõplectendæ religionis incusserit. Eius sermonis exempla multis postea tribuenda fuerunt instantius efflagitantibus. & Concionator quidam de Societate ipsum beati adolescentis autogra-

phum suæ in illum pietatis monumentum hodieque conseruat. Postquam ad extremum Romam deuenit, communi sociorum omnium Romani collegij gaudio & hilaritate acceptus est, quos eius videndi, alloquendi, sanctissimoque conuictu fruendi satietas nulla capere posse videbatur.

CAPVT OCTAVVM.

DE CONSUMMATA PERFECTIO-
NE B. Aloysij, & suprema
inualetudine.

Sapientis sententia est in prouerbij, vitam iustorum hominum, quam ipse semitam nominat, esse instar resplendentis lucis, quæ à maligno lumine dilucescentis, atque albens auroræ exorta, alia atque alia claritate semper augescit, donec in perfectum diem, quem in cœli summo vertice constitutus sol efficit, tandem euadat. Talis fuit B. Aloysij sancta vita. Eluxit in ea iam ab anno ætatis septimo candor quidam innocentia; neque postea vnquam desijt plus illi plusque fulgoris accedere, quando ex una virtute semper progressus ad aliam, nouis quotidie bene promeritis, nouaque diuinitus luce semper inclaruit, donec in tantum decus splendoremque emicuit, vt non modo